

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษารูปแบบและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิของหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็ก รวมทั้งเป็นการศึกษารูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ที่เหมาะสมกับสังคมไทย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและของหน่วยงาน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และการประเมินของหน่วยงาน ปัญหาและรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสม รวมทั้งรูปแบบของสื่อที่มีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และการประเมินของหน่วยงาน ปัญหาและรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสม รวมทั้งรูปแบบของสื่อที่มีประสิทธิภาพ ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและของหน่วยงาน

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเพศ อายุ และระดับการศึกษาของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ						
ชาย	12	38.7	6	33.3	18	36.7
หญิง	19	61.3	12	66.7	31	63.3
อายุ						
30-40 ปี	5	16.1	5	27.8	10	20.4
41-50 ปี	13	42.0	6	33.3	19	38.8
51-60 ปี	12	38.7	4	22.2	16	32.6
61-70 ปี	1	3.2	3	16.7	4	8.2
ระดับการศึกษา						
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-	4	22.2	4	8.2
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	12	38.7	7	38.9	19	38.8
ปริญญาโท	11	35.5	5	27.8	16	32.7
ปริญญาเอก	8	25.8	2	11.1	10	20.4

จากตารางที่ 2 พบว่า เจ้าหน้าที่ระดับนโยบายที่รับผิดชอบเรื่องงานป้องกันโดยตรง ขององค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นเพศหญิงร้อยละ 63.3 และเพศชายร้อยละ 36.7 ส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 41-50 ปีโดยคิดเป็นร้อยละ 38.8 และจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 38.8

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับตำแหน่งและสาขาวิชาชีพของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายผู้
ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>ตำแหน่ง</u>						
ผู้อำนวยการ	3	9.7	5	27.8	8	16.3
เลขาธิการ	-	-	3	16.7	3	6.1
หัวหน้า	15	48.4	4	22.2	19	38.8
ผู้จัดการ	-	-	5	27.8	5	10.2
ผู้อำนวยการกอง / ผู้กำกับ	6	19.4	1	5.6	7	14.3
นักสังคมสงเคราะห์	1	3.2	-	-	1	2.0
อาจารย์/นักวิชาการ	3	9.7	-	-	3	6.1
พยาบาล	1	3.2	-	-	1	2.0
แพทย์	2	6.5	-	-	2	4.1
<u>สาขาวิชาชีพ</u>						
จิตแพทย์	7	22.6	-	-	7	14.3
กุมารแพทย์	6	19.4	2	11.1	8	16.3
นักจิตวิทยา	-	-	1	5.6	1	2.0
นักสังคมสงเคราะห์	12	38.7	8	44.4	20	40.8
พยาบาล	1	3.2	-	-	1	2.0
นักการศึกษาและพัฒนาเด็ก	-	-	3	16.7	3	6.1
นักกฎหมาย	2	6.5	1	5.6	3	6.1
ตำรวจ/ข้าราชการ	2	6.5	-	-	2	4.1
นักพัฒนา	1	3.2	3	16.7	4	8.2

จากตารางที่ 3 พบว่า ร้อยละ 38.8 ของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายผู้ตอบแบบสอบถาม ทำงานอยู่ในตำแหน่งหัวหน้า โดยมีสาขาวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.8

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาการทำงานและการเข้าอบรมด้านการทฤษฎี-
กรรมและการทอดทิ้งเด็กของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>ระยะเวลาที่อยู่ในตำแหน่งปัจจุบัน</u>						
1- 5 ปี	13	41.9	3	16.7	16	32.7
6-10 ปี	4	12.9	6	33.3	10	20.4
11-15 ปี	6	19.4	3	16.7	9	18.3
16-20 ปี	5	16.1	4	22.2	9	18.3
21-25 ปี	2	6.5	2	11.1	4	8.2
26-30 ปี	1	3.2	-	-	1	2.0
<u>ระยะเวลาที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ ถูกระงับการทรมานและเด็กที่ถูกทอดทิ้ง</u>						
1- 5 ปี	13	41.9	3	16.7	16	32.7
6-10 ปี	7	22.6	6	33.3	13	26.5
11-15 ปี	4	12.9	4	22.2	8	16.3
16-20 ปี	3	9.7	3	16.7	6	12.3
21-25 ปี	2	6.4	2	11.1	4	8.1
26-30 ปี	2	6.5	-	-	2	4.1
<u>การเข้ารับการฝึกงาน การอบรม การ สัมมนา การดูงานเกี่ยวกับการทฤษฎีกรรม และการทอดทิ้งเด็ก</u>						
ไม่เคย	4	12.9	4	22.2	8	16.3
เคย	27	87.1	14	77.8	41	83.7

จากตารางที่ 4 พบว่า ร้อยละ 32.7 ของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายผู้ตอบแบบสอบถามทำงานอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลาเฉลี่ย 1-5 ปี และมีประสบการณ์ในการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกระงับการทรมานและถูกทอดทิ้ง 1-5 ปี นอกจากนี้ ร้อยละ 83.7 ของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย เคยได้รับการฝึกงาน การอบรม การสัมมนา และการดูงานเกี่ยวกับการทฤษฎีกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับประเภท ระยะเวลาก่อตั้ง และการเป็นสมาชิกสมาคม หรือองค์กรระหว่างประเทศของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
<u>ประเภทหน่วยงาน</u>						
รัฐบาล	31	-	-	-	31	63.3
เอกชน	-	-	18	-	18	36.7
<u>ระยะเวลาดำเนินการ</u>						
1-10 ปี	3	9.7	3	16.7	6	12.2
11-20 ปี	2	6.4	8	44.4	10	20.5
21-30 ปี	13	42.0	6	33.3	19	38.7
31-40 ปี	6	19.3	1	5.6	7	14.3
41-50 ปี	4	12.9	-	-	4	8.2
51-60 ปี	3	9.7	-	-	3	6.1
<u>การเป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์ หรือองค์กรระหว่างประเทศ</u>						
ไม่เป็น	28	90.3	15	83.3	43	87.8
เป็น	3	9.7	3	16.7	6	12.1
<u>ลักษณะการเป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์ หรือองค์กรระหว่างประเทศ</u>						
โดยเป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์ระหว่างประเทศ	2	66.7	2	66.7	4	66.7
โดยเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศ	1	33.3	1	33.3	2	33.3

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายและระบบการปฏิบัติงานของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
การกำหนดนโยบาย						
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)						
โดยประสบการณ์การทำงาน	10	27.8	13	38.2	23	32.8
โดยใช้ข้อมูลจากการศึกษาวิจัย	3	8.3	10	29.4	13	18.6
โดยวิเคราะห์จากข่าวสาร	3	8.3	7	20.6	10	14.3
ดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่	20	55.6	4	11.8	24	34.3
ระบบการปฏิบัติงาน						
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)						
ให้ความช่วยเหลือเองโดยเอก เทศ	8	19.5	12	34.3	20	26.3
ให้ความช่วยเหลือเด็กโดย ประสานงานกับหน่วยงานอื่น	25	61.0	16	45.7	41	54.0
เป็นฝ่ายสนับสนุนเงิน วัสดุ อุปกรณ์เพื่อให้หน่วยงานอื่นดำเนิน การเอง	3	7.3	5	14.3	8	10.5
ทำหน้าที่เฉพาะการส่งเสริมและ ประสานงาน แต่ไม่ปฏิบัติงานเอง	5	12.2	2	5.7	7	9.2

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนบุคลากรของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
<u>จำนวนของบุคลากรทั้งหมดใน หน่วยงาน</u>						
ต่ำกว่า 20 คน	17	54.8	7	38.9	24	49.0
21- 40 คน	5	16.2	4	22.2	9	18.3
41- 60 คน	3	9.6	4	22.2	7	14.3
61- 80 คน	1	3.3	2	11.1	3	6.2
81-100 คน	2	6.4	1	5.6	3	6.1
100 คนขึ้นไป	3	9.7	-	-	3	6.1
<u>จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบงาน ป้องกันระดับปฐมภูมิ</u>						
ไม่มีบุคลากรที่รับผิดชอบด้านนี้						
1- 20 คน	21	67.8	10	55.6	31	63.2
21- 40 คน	2	6.4	-	-	2	4.1
41- 60 คน	-	-	3	16.6	3	6.1
61- 80 คน	3	9.7	1	5.6	4	8.2

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาของบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
<u>ระดับการศึกษาของบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรง</u>						
ปริญญาเอก	9	12.5	-	-	9	7.6
1 คน	2	22.2	-	-	2	22.2
2 คน	4	44.4	-	-	4	44.4
3 คน	1	11.1	-	-	1	11.1
4 คน	2	22.2	-	-	2	22.2
ปริญญาโท	22	30.5	4	8.5	26	21.8
ต่ำกว่า 25 คน	20	91.0	4	100.0	24	92.4
26-50 คน	2	9.0	-	-	2	7.6
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	26	36.1	16	34.0	42	35.3
ต่ำกว่า 25 คน	22	84.6	14	87.5	36	85.7
26-50 คน	3	11.6	2	12.5	5	11.9
51-75 คน	-	-	-	-	-	-
76-100 คน	1	3.8	-	-	1	2.4
อนุปริญญา	5	6.9	6	12.8	11	9.2
1-4 คน	4	80.0	4	66.7	8	72.7
5-8 คน	1	20.0	2	33.3	3	27.3
ม. 6 หรือ ปวส.	8	11.1	10	21.3	18	15.1
ต่ำกว่า 25	7	87.5	9	90.0	16	88.9
26-50 คน	1	12.5	1	10.0	2	11.1
ต่ำกว่า ม. 6	1	1.4	5	10.6	6	5.1
1-4 คน	1	100.0	3	60.0	4	66.7
5-8 คน	-	-	-	-	-	-
9-12 คน	-	-	-	-	-	-
13-16 คน	-	-	2	40.0	2	33.3

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า ม. 3	1	1.4	6	12.8	7	5.9
1-4 คน	1	100.0	1	16.7	2	28.6
5-8 คน	-	-	2	33.3	2	28.6
9-12 คน	-	-	2	33.3	2	28.6
13-16 คน	-	-	-	-	-	-
17-20 คน	-	-	1	16.7	1	14.2

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับที่มาของงบประมาณและการรับแจ้งเหตุของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
<u>ที่มาของงบประมาณการใช้จ่าย</u>						
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)						
เงินสนับสนุนจากรัฐบาล	26	48.1	7	13.7	33	31.4
เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชน	4	7.4	4	7.8	8	7.6
<u>ที่อยู่ในประเทศ</u>						
เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชน	2	3.7	10	19.6	12	11.5
<u>ที่อยู่ต่างประเทศ</u>						
เงินรายได้จากกิจกรรมที่จัดขึ้น	2	3.7	8	15.7	10	9.5
เงินบริจาค	10	18.5	17	33.3	27	25.7
เงินรายได้จากมูลนิธิหรือสมาคม	5	9.3	2	3.9	7	6.7
<u>ที่จัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ</u>						
อื่นๆ	5	9.3	3	5.9	8	7.6
<u>การรับแจ้งเหตุและช่วยเหลือเด็ก</u>						
<u>โดย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)</u>						
ผู้ปกครองหรือญาติของเด็กนำมา	25	18.5	13	14.6	38	17.0
ครูนำมา	12	8.9	8	9.0	20	8.9
เจ้าหน้าที่ตำรวจนำมา	13	9.6	11	12.4	24	10.7
เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานสาธารณสุขนำมา	19	14.1	9	10.1	28	12.5
พลเมืองดีหรือผู้หวังดีนำมา	17	12.6	12	13.5	29	12.9
หน่วยงานของรัฐบาลหรือของ	20	14.8	14	15.7	34	15.2
<u>เอกชนอื่นนำมา</u>						
สื่อมวลชนนำมา	9	6.7	5	5.6	14	6.3
เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของท่าน	6	4.4	8	9.0	14	6.3
<u>ออกไปสำรวจและนำเข้ามา</u>						

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
ประชาชนแจ้งเข้ามา	5	3.7	7	7.9	12	5.3
มีนโยบายและแผนงาน แต่ไม่มี การปฏิบัติงานด้านช่วยเหลือเด็ก	4	3.0	-	-	4	1.8
อื่นๆ	5	3.7	2	2.2	7	3.1

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนของเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งที่
อยู่ในความดูแลของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
<u>จำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณและ เด็กที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมดที่อยู่ใน ความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ ประมาณ 2541</u>						
ไม่มีเด็กอยู่ในความดูแล	10	32.3	2	11.1	12	24.5
ต่ำกว่า 30 คน	15	48.4	8	44.5	23	46.9
31- 60 คน	3	9.7	1	5.6	4	8.3
61- 90 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
91-120 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
121-150 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
151-180 คน	1	3.2	-	-	1	2.0
181-210 คน	1	3.2	-	-	1	2.0
211-240 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
241 คนขึ้นไป	1	3.2	3	16.7	4	8.3
<u>จำนวนเด็กชายที่ถูกกระทำทารุณ และที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมดที่อยู่ใน ความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ ประมาณ 2541</u>						
ไม่มีเด็กอยู่ในความดูแล	16	51.6	3	16.7	19	38.8
ต่ำกว่า 30 คน	12	38.7	10	55.5	22	44.9
31- 60 คน	1	3.2	2	11.1	3	6.1
61- 90 คน	-	-	2	11.1	2	4.1
91-120 คน	1	3.2	-	-	1	2.0
121-150 คน	-	-	-	-	-	-
151-180 คน	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ	จำนวน (หน่วย งาน)	ร้อยละ
181-210 คน	-	-	-	-	-	-
211-240 คน	-	-	-	-	-	-
241 คนขึ้นไป	1	3.2	1	5.6	2	4.1
<u>จำนวนเด็กหญิงที่ถูกกระทำทารุณ และที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมดที่อยู่ใน ความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ ประมาณ 2541</u>						
ไม่มีเด็กอยู่ในความดูแล	10	32.3	2	11.1	12	24.5
ต่ำกว่า 30 คน	16	51.6	9	50.0	25	51.2
31- 60 คน	2	6.4	1	5.6	3	6.1
61- 90 คน	1	3.2	1	5.6	2	4.1
91-120 คน	1	3.2	-	-	1	2.0
121-150 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
151-180 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
181-210 คน	-	-	-	-	-	-
211-240 คน	-	-	1	5.6	1	2.0
241 คนขึ้นไป	1	3.2	2	11.1	3	6.1

จากตารางที่ 5-10 พบว่า หน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบไปด้วยองค์กรรัฐบาล 12 องค์กร (31 หน่วยงาน) และองค์กรเอกชน 14 องค์กร (18 หน่วยงาน) องค์กรรัฐบาลส่วนใหญ่มีระยะเวลาก่อตั้งอยู่ในช่วงระหว่าง 21-30 ปี โดยมีหน่วยงานที่เป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์หรือองค์กรระหว่างประเทศจำนวน 3 หน่วยงาน การกำหนดนโยบายเป็นไปตามองค์กรแม่เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 55.6 ระบบการปฏิบัติงานขององค์กรรัฐบาล ร้อยละ 61.0 เป็นไปในลักษณะให้ความช่วยเหลือเด็กโดยประสานงานกับหน่วยงานอื่น ส่วนใหญ่มีจำนวนบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงานต่ำกว่า 20 คน โดยเป็นบุคลากรที่รับผิดชอบด้านงานป้องกัน

ระดับปฐมภูมียู่ในระหว่าง 1-20 คนคิดเป็นร้อยละ 67.8 อย่างไรก็ตาม มีองค์กรรัฐบาล 5 หน่วยงาน ซึ่งไม่มีบุคลากรรับผิดชอบงานป้องกันระดับปฐมภูมิเลย บุคลากรระดับปฏิบัติงานที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรงจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ปริญญาโท และปริญญาเอกคิดเป็นร้อยละ 36.1 ร้อยละ 30.5 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับ ที่มาของงบประมาณการใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นเงินสนับสนุนจากรัฐบาลร้อยละ 48.1 มีการรับแจ้งและช่วยเหลือเด็กจากการที่ผู้ปกครองหรือญาติของเด็กนำมา โดยมีองค์กรรัฐบาล 15 หน่วยงานที่มีจำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งอยู่ในความดูแลจำนวนต่ำกว่า 30 คน และมี 10 หน่วยงานที่ไม่มีเด็กอยู่ในความดูแล

องค์กรเอกชนส่วนใหญ่มีระยะเวลาก่อตั้งอยู่ในช่วงระหว่าง 11-20 ปี โดยมีหน่วยงานที่เป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์หรือองค์กรระหว่างประเทศจำนวน 3 หน่วยงาน มีการกำหนดนโยบายขึ้นเองโดยเอกเทศ จากประสบการณ์การทำงานและจากการศึกษาวิจัย คิดเป็นร้อยละ 38.2 และร้อยละ 29.4 ตามลำดับ องค์กรเอกชนร้อยละ 45.7 มีระบบการปฏิบัติงานในลักษณะให้ความช่วยเหลือเด็กโดยประสานงานกับหน่วยงานอื่น และร้อยละ 34.3 มีระบบการปฏิบัติงานในลักษณะให้ความช่วยเหลือเด็กเองโดยเอกเทศ องค์กรเอกชนส่วนใหญ่มีจำนวนบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงานต่ำกว่า 20 คนคิดเป็นร้อยละ 38.9 โดยเป็นบุคลากรที่รับผิดชอบด้านงานป้องกันระดับปฐมภูมียู่ในระหว่าง 1-20 คน อย่างไรก็ตาม มีองค์กรเอกชน ที่ไม่มีบุคลากรรับผิดชอบงานป้องกันระดับปฐมภูมิเลยจำนวน 4 หน่วยงาน บุคลากรระดับปฏิบัติงานที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรงส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และระดับ ม.6 หรือปวส. คิดเป็นร้อยละ 34.0 และร้อยละ 21.3 ตามลำดับ งบประมาณการใช้จ่ายส่วนใหญ่ได้รับจากเงินบริจาค ร้อยละ 33.3 มีการรับแจ้งและช่วยเหลือเด็กจากหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชนอื่นนำมา และจากการที่ผู้ปกครองหรือญาติของเด็กนำมา และมีองค์กรเอกชนจำนวน 8 หน่วยงานที่มีจำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งอยู่ในความดูแลจำนวนต่ำกว่า 30 คน โดยมี 2 หน่วยงานที่ไม่มีเด็กอยู่ในความดูแลเลย

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและของหน่วยงาน

ข้อมูลทั่วไป	X	SD	MIN	MAX
อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม	48.31	8.39	34	69
ระยะเวลาที่อยู่ในตำแหน่งปัจจุบัน	11.04	7.62	1	30
ระยะเวลาที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณ และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง	11.47	8.02	1	30
จำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมด ที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ 2541	146.16	369.82	2	1675
จำนวนเด็กชายที่ถูกกระทำทารุณและที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมด ที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ 2541	49.89	153.58	1	675
จำนวนเด็กหญิงที่ถูกกระทำทารุณและที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมด ที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงาน ในปีงบประมาณ 2541	96.27	231.65	1	999
จำนวนของบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรงที่จบการศึกษาระดับ				
- ปริญญาเอก	2.33	1.12	1	4
- ปริญญาโท	5.88	10.94	1	50
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	12.67	17.41	1	95
- อนุปริญญา	3.55	2.34	1	8
- ม. 6 หรือ ปวส.	9.11	11.33	1	41
- ต่ำกว่า ม. 6	7.17	6.88	2	16
- ต่ำกว่า ม. 3	7.86	5.64	1	17

จากตารางที่ 11 พบว่า อายุเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระหว่าง 48.31 ± 8.39 ปี ทำงานอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลาโดยเฉลี่ย 11.04 ± 7.62 ปี โดยทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งเป็นระยะเวลาโดยเฉลี่ย 11.47 ± 8.02 ปี มีเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งทั้งหมดที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงานทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2541 จำนวนเฉลี่ยหน่วยงานละ 146 คน โดยเป็นเด็กชาย 50 คน และเป็นเด็กหญิง 96 คน อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจพบว่า มีหน่วยงานจำนวน 12 หน่วยงานที่ไม่มีเด็กอยู่ภายใต้ความดูแลเลย

นอกจากนี้ ยังพบว่า องค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีจำนวนเฉลี่ยของบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรงที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก 2 คน ระดับปริญญาโทจำนวน 6 คน ระดับ

ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าจำนวน 13 คน ระดับอนุปริญญา 4 คน ระดับม.6 หรือเทียบเท่า 9 คน ระดับต่ำกว่า ม.6 7 คน และระดับต่ำกว่า ม.3 จำนวน 8 คน

**ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และการประเมินของ
หน่วยงาน ปัญหาและรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสม รวมทั้งรูป
แบบของสื่อที่มีประสิทธิภาพ**

ตารางที่ 12 แสดงร้อยละของหมวดนโยบาย ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

หมวดนโยบาย	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
หมวดนโยบาย					
● การกำหนดเป้าหมาย	72.8	27.2	66.7	33.3	70.5
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของบิดามารดาในเรื่อง พัฒนาการเด็ก และทักษะการเป็นบิดามารดา	90.3	9.7	83.3	16.7	87.8
- เพื่อเพิ่มการสื่อสาร การเชื่อมโยงทางอารมณ์ และความผูกพันระหว่างบิดามารดาและบุตร	90.3	9.7	72.2	27.8	83.7
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการความเครียดของ บิดามารดาที่มีบุตรที่อยู่ในวัยทารกและเด็กเล็ก	74.2	25.8	55.6	44.4	67.3
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการความเครียดของ บิดามารดาที่มีบุตรที่ต้องการการดูแลพิเศษ	71.0	29.0	55.6	44.4	65.3
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของบิดามารดาในการดูแล บ้านและการเลี้ยงดูบุตร	74.2	25.8	72.2	27.8	73.5
- เพื่อเพิ่มการให้ความช่วยเหลือจากกลุ่มเพื่อน และลดการแยกตัวจากสังคมของครอบครัว	74.2	25.8	61.1	38.9	69.4
- เพื่อเพิ่มบริการทางสุขภาพและสังคมให้เข้าถึงได้ ง่าย และบริการการบำบัดรักษาการคิดสารเสพติด สำหรับสมาชิกทุกคนในครอบครัว	48.8	51.6	44.4	55.6	46.9
- เพื่อส่งเสริมให้บิดามารดามีงานทำ มีที่อยู่อาศัย ตลอดจนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย	58.1	41.9	77.8	22.2	65.3
- เพื่อลดผลกระทบระยะยาวของการเป็นบิดามารดา ที่ไม่มีคุณภาพ	74.2	25.8	77.8	22.2	75.5
● การจัดหาและการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม โดยจัดหา บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมต่องานด้าน การป้องกันระดับปฐมภูมิ	51.6	48.4	72.2	27.8	59.2
● การสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่น	90.3	9.7	83.3	16.7	87.8

ตารางที่ 12 (ต่อ)

หมวดนโยบาย	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี
● การเผยแพร่ความรู้	54.8	45.2	61.1	38.9	63.3
- โดยจัดทำเอกสารต่างๆ	67.7	32.3	61.1	38.9	65.3
- โดยประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อมวลชนต่างๆ	61.3	38.7	66.7	33.3	63.3
- โดยจัดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป	35.5	64.5	55.6	44.4	61.2

จากตารางที่ 12 องค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีนโยบายในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอด้ทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิแตกต่างกันดังต่อไปนี้

องค์กรรัฐบาลมีนโยบายในการกำหนดเป้าหมายร้อยละ 72.8 นโยบายในการจัดหาและการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม โดยการจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมต่องานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิร้อยละ 51.6 นโยบายในการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นร้อยละ 90.3 และนโยบายในการเผยแพร่ความรู้ร้อยละ 54.8

ส่วนองค์กรเอกชนมีนโยบายในการกำหนดเป้าหมายร้อยละ 66.7 นโยบายในการจัดหาและการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม โดยการจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมต่องานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิร้อยละ 72.2 นโยบายในการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นร้อยละ 83.3 และนโยบายในการเผยแพร่ความรู้ร้อยละ 61.1

ตารางที่ 13 แสดงร้อยละของหมวดแผนงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

หมวดแผนงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
หมวดแผนงาน					
● การกำหนดวัตถุประสงค์การทำงานที่ชัดเจน	83.9	16.1	88.9	11.1	85.7
● การวางแผนงาน	59.1	40.9	65.6	34.4	60.5
- แบ่งตามระยะเวลา	71.0	29.0	69.1	38.9	67.3
- แบ่งตามพื้นที่ปฏิบัติงาน	29.0	71.1	55.6	44.4	38.8
- แบ่งตามกลุ่มประชากร	77.4	22.6	72.2	27.8	75.5
● การวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ ระดับปฏิบัติงาน	40.9	59.1	77.8	22.2	54.4
- ด้านจำนวนบุคลากร	35.5	64.5	61.1	38.9	44.9
- ด้านการจัดสวัสดิการ	25.8	74.2	83.3	16.7	46.9
- ด้านการพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะใน การทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ	61.3	38.7	88.9	11.1	71.4
● การวางแผนงานด้านงบประมาณที่ใช้ในการทำงาน ด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ	32.3	67.7	83.3	16.7	51.0
● การวางแผนงานด้านการสร้างเครือข่ายและประสาน งานกับหน่วยงานอื่นๆ	80.6	19.4	88.9	11.1	83.7
● การวางแผนงานด้านการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพ ในหน่วยงานโดยเป็นบุคลากรจากสาขาต่างๆ ดังนี้	42.4	57.6	33.4	66.6	39.1
- นักจิตวิทยา	41.9	58.1	27.8	72.2	36.7
- นักสังคมสงเคราะห์	64.5	35.5	72.2	27.8	67.3
- พยาบาล	38.7	61.3	16.7	83.3	30.6
- แพทย์	54.8	45.2	27.8	72.2	44.9
- นักกฎหมาย	16.1	83.9	27.8	72.2	20.4
- สาขาอื่นๆ	38.7	61.3	27.8	72.2	34.7
● การวางแผนงานด้านการเผยแพร่ความรู้ด้านการ ป้องกันระดับปฐมภูมิ	51.6	48.4	83.3	16.7	63.3

ตารางที่ 13 (ต่อ)

หมวดแผนงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี
● การวางแผนงานด้านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	44.5	55.5	67.8	32.2	53.1
- วิเคราะห์ความรุนแรงของปัญหา	54.8	45.2	77.8	22.2	63.3
- ค้นหากลุ่มเสี่ยง	48.4	51.6	55.6	44.4	51.0
- พิจารณาหาวิธีลดอุบัติเหตุหรือความชุกของปัญหา	41.9	58.1	77.8	22.2	55.1
- ประเมินประสิทธิภาพของการแทรกแซงรูปแบบต่างๆ	35.5	64.5	50.0	50.0	40.8
- ใช้กลวิธีในการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพ	41.9	58.1	77.8	22.8	55.1

จากตารางที่ 13 พบว่า องค์กรรัฐบาลมีการวางแผนงานด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การทำงานที่ชัดเจนร้อยละ 83.9 การวางแผนงานแบ่งตามระยะเวลา พื้นที่ปฏิบัติงาน และกลุ่มประชากรร้อยละ 59.1 การวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงานร้อยละ 40.9 การวางแผนงานด้านงบประมาณที่ใช้ในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิร้อยละ 32.3 การวางแผนงานด้านการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ร้อยละ 80.6 การวางแผนงานด้านการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานร้อยละ 42.4 การวางแผนด้านการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ ร้อยละ 51.6 และการวางแผนด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานร้อยละ 44.5

องค์กรเอกชนมีการวางแผนงานด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การทำงานที่ชัดเจนร้อยละ 88.9 การวางแผนงานแบ่งตามระยะเวลา พื้นที่ปฏิบัติงาน และกลุ่มประชากรร้อยละ 65.6 การวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงานร้อยละ 77.8 การวางแผนงานด้านงบประมาณที่ใช้ในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิร้อยละ 83.3 การวางแผนงานด้านการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ร้อยละ 88.9 การวางแผนงานด้านการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานร้อยละ 33.4 การวางแผนด้านการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ ร้อยละ 83.3 และการวางแผนด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานร้อยละ 67.8

ตารางที่ 14 แสดงร้อยละของหมวดการปฏิบัติงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
หมวดการปฏิบัติงาน					
● กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำใน					
ระดับสังคม	52.5	47.5	62.2	37.8	57.9
- จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้และวิธีป้องกัน					
ระดับปฐมภูมิ	51.6	48.4	61.1	38.9	55.1
- เอกสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก					
	32.3	67.7	44.4	55.6	36.7
- เอกสารเกี่ยวกับการทอดทิ้งเด็ก					
	22.6	77.4	38.9	61.1	28.6
- เอกสารอื่นๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการป้องกัน					
ระดับปฐมภูมิ	41.9	58.1	44.4	55.6	42.9
- ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข่าวสารทางสื่อต่างๆ					
	58.1	41.9	77.8	22.2	65.3
- ส่งเสริมให้มีบริการการดูแลเด็กเพียงพอ					
	51.6	48.4	77.8	22.2	61.2
- จัดให้มีบริการทางสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมี					
จำนวนเพียงพอ	41.9	58.1	50.0	50.0	44.9
- ป้องกันการตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนา					
	45.2	54.8	50.0	50.0	46.9
- ส่งเสริมให้คนในสังคมตระหนักถึงคุณค่าเด็ก					
	87.1	11.9	94.4	5.6	89.8
- รณรงค์ให้มีการเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกวิธี					
	80.6	19.4	88.9	11.1	83.7
- ปรับปรุงวิธีการการรักษาปัญหาทางจิตใจ รวมทั้ง					
ปัญหาที่เกิดจากการติดสารเสพติดและสุรา	45.2	54.8	44.4	55.6	44.9
- ขยายและปรับปรุงการประสานงานของบริการทาง					
สังคมต่างๆ	67.7	32.3	55.6	44.4	63.3
- ส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ					
เพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	51.6	48.4	77.8	22.2	61.2
- ผลักดันให้มีกฎหมายคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก					
	61.3	38.7	77.8	22.2	67.3
- ให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไป					
เกี่ยวกับสิทธิของเด็ก และบทลงโทษผู้กระทำ					
ทารุณและทอดทิ้งเด็ก	25.8	74.2	55.6	44.4	36.7
- การให้ความรู้แก่ประชาชนในการช่วยเหลือเด็ก					
อื่นในชุมชน	45.2	54.8	77.8	22.2	57.1

ตารางที่ 14 (ต่อ)

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม มี
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
- สร้างสวนสาธารณะเพื่อเป็นสถานที่ผ่อนคลาย ความเครียดและเป็นศูนย์รวมในการทำกิจกรรม ของครอบครัว	6.5	93.5	44.4	55.6	20.4
- จัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทักษะการแก้ ปัญหา	67.7	32.3	77.8	22.2	71.4
● กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำ ในระดับครอบครัว	45.9	54.1	61.1	38.9	49.7
- จัดโครงการฝึกทักษะให้แก่เด็กในการป้องกัน ตนเอง	19.4	80.6	55.6	44.4	32.7
- ช่วยเหลือให้บิดามารดาได้รับปัจจัยที่จำเป็นต่างๆ	41.9	58.1	66.7	33.3	51.0
- จัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก เกี่ยวกับพัฒนาการ ความปลอดภัย การฝึก ระเบียบวินัย และพฤติกรรมของเด็ก	74.2	25.8	83.3	16.7	77.6
- จัดสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมระหว่างบิดามารดา และบุตรเพื่อให้ได้อยู่ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์กัน	12.9	87.1	72.2	27.8	34.7
- เพิ่มเครือข่ายการประสานงานและการผสม- ผสานบริการที่จำเป็นสำหรับครอบครัว	58.1	41.9	77.8	22.2	65.3
- จัดโครงการการเยี่ยมบ้าน	51.6	48.4	83.3	16.7	63.3
- จัดบริการฉุกเฉินเพื่อให้ความช่วยเหลือบิดา มารดาตลอด 24 ชม.	12.9	87.1	27.8	72.2	18.4
- ให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่มีปัญหาการติด สารเสพติดและปัญหาการทำร้ายร่างกายและ จิตใจของกลุ่มสมรส	45.2	54.8	33.3	66.7	40.8
- ดูแลเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการถูกระงับทำทารุณ แทนครอบครัวชั่วคราว	38.7	61.3	61.1	38.9	46.9
- สร้างความเข้มแข็งในการติดต่อเชื่อมโยง และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างสถาบัน ครอบครัวและชุมชน	45.2	54.8	33.3	66.7	49.0

ตารางที่ 14 (ต่อ)

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี
- สร้างเครือข่ายระบบการให้ความช่วยเหลือต่างๆ ระหว่างครอบครัวและชุมชน	41.9	58.1	50.0	50.0	44.9
- ปลุกจิตสำนึกให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญ ของการเป็นบิดามารดาที่มีคุณภาพ	61.3	38.7	88.9	11.1	71.4
● การสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วย- งานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงาน	77.4	22.6	83.3	16.7	79.6
● การพัฒนาบุคลากรโดยส่งเข้าร่วมการฝึกงาน การสัมมนา การดูงาน ที่เกี่ยวกับการป้องกัน ระดับปฐมภูมิ	87.1	12.9	88.9	11.1	87.8

จากตารางที่ 14 พบว่า ในหมวดการปฏิบัติงาน เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้ว องค์กรรัฐบาลมีการจัดกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมร้อยละ 52.5 มีการจัดกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับครอบครัวร้อยละ 45.9 มีการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงานร้อยละ 77.4 และมีการพัฒนาบุคลากรโดยส่งเข้าร่วมการฝึกงาน การสัมมนา การดูงานที่เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ ร้อยละ 87.1

องค์กรเอกชนมีการจัดกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมร้อยละ 62.2 มีการจัดกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับครอบครัวร้อยละ 61.1 มีการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงานร้อยละ 83.3 และมีการพัฒนาบุคลากรโดยส่งเข้าร่วมการฝึกงาน การสัมมนา การดูงานที่เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ ร้อยละ 88.9

ตารางที่ 15 แสดงร้อยละของหมวดการประเมิน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

หมวดการประเมิน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
หมวดการประเมิน					
● การประเมินบุคลากร	22.6	77.4	64.8	35.2	38.1
- ด้านความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	22.6	77.4	66.7	33.3	38.8
- ด้านเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	22.6	77.4	66.7	33.3	38.8
- ด้านทักษะเกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	22.6	77.4	61.1	38.9	36.7
● การประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร	37.1	62.9	75.0	25.0	51.0
- โดยบุคลากรภายในองค์กร	58.1	41.9	94.4	5.6	71.4
- โดยบุคลากรภายนอกองค์กร	16.1	83.9	55.6	44.4	30.6
● การประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ที่ หน่วยงานจัดขึ้น	44.5	55.5	69.4	30.6	53.8
- พิจารณาจากรายงานของบุคลากรภายในองค์กร	58.1	41.9	88.9	11.1	69.4
- จัดประชุมบุคลากรภายในองค์กร	67.7	32.3	94.4	5.6	77.6
- จัดประชุมหรือสัมมนา และเชิญบุคคลภายนอก เข้าร่วมด้วย	41.9	58.1	55.6	44.4	46.9
- พิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมกิจกรรม	58.1	41.9	88.9	11.1	69.4
- เชิญหน่วยงานภายนอกเข้ามาตรวจสอบการ ดำเนินการ	11.9	88.1	50.0	50.0	26.5
- ทำการวิจัยประเมินผล	29.0	71.0	38.9	61.1	32.7

จากตารางที่ 15 พบว่า ในหมวดการประเมิน องค์กรรัฐบาลมีหน่วยงานที่มีการประเมินบุคลากรคิดเป็นร้อยละ 22.6 การประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กรร้อยละ 37.1 รวมทั้งการประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 44.5

องค์กรเอกชนมีการประเมินบุคลากรคิดเป็นร้อยละ 64.8 การประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กรร้อยละ 75.0 รวมทั้งการประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 69.4

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยของจำนวนบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน

จำนวนบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน	\bar{X}	SD	MIN	MAX
นักจิตวิทยา	4.67	7.81	1	34
นักสังคมสงเคราะห์	8.82	14.45	1	80
พยาบาล	9.42	35.99	1	97
แพทย์	15.11	25.84	1	80
นักกฎหมาย	12.80	26.78	1	88

จากตารางที่ 16 มีจำนวนบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานที่เป็นแพทย์มากที่สุดโดยเฉลี่ย 15 คน และมีจำนวนบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานที่เป็นนักจิตวิทยาน้อยที่สุดโดยเฉลี่ย 4 คน

ตารางที่ 17 แสดงร้อยละของการมีบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานเพียงพอต่อความต้องการ

การมีบุคลากรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน เพียงพอต่อความต้องการ	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม
	ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่	
การมีนักจิตวิทยาเพียงพอ	45.2	54.8	33.3	66.7	40.8
การมีนักสังคมสงเคราะห์เพียงพอ	32.3	67.7	66.7	33.3	44.9
การมีพยาบาลเพียงพอ	41.9	58.1	33.3	66.7	38.8
การมีแพทย์เพียงพอ	48.4	51.6	44.4	55.6	46.9
การมีนักกฎหมายเพียงพอ	35.5	64.5	38.9	61.1	36.7

จากตารางที่ 17 พบว่า องค์กรรัฐบาลมีหน่วยงานที่มีบุคลากรสหสาขาวิชาชีพที่เป็นแพทย์เพียงพอต่อความต้องการสูงที่สุด คือ ร้อยละ 48.4 องค์กรเอกชนมีหน่วยงานที่มีบุคลากรสหสาขาวิชาชีพที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์เพียงพอต่อความต้องการสูงที่สุด คือ ร้อยละ 66.7

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ยการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอคทั้งเด็กระดับปฐมภูมิ

ลำดับที่	ปัญหา	\bar{X}	SD	MIN	MAX
1	ปัญหาด้านบุคลากร	2.26	1.88	1.0	8.0
2	ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม	4.05	2.80	1.0	8.0
3	ปัญหาด้านงบประมาณ	4.20	1.73	1.0	8.0
4	ปัญหาด้านการร่วมมือประสานงาน	4.26	2.12	1.0	8.0
5	ปัญหาด้านการบริหารงาน	4.53	1.82	1.0	8.0
6	ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมหรือโครงการ	5.17	1.73	2.0	8.0
7	ปัญหาด้านการติดตามประเมินผล	5.51	1.89	1.0	8.0
8	ปัญหาด้านกรรมการและผู้บริหาร	6.08	1.72	2.0	8.0

จากตารางที่ 18 พบว่า ปัญหาด้านบุคลากรเป็นปัญหาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 ที่จัดเป็นอุปสรรคต่อการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอคทั้งเด็กระดับปฐมภูมิ ส่วนปัญหาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 คือ ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม และปัญหาด้านงบประมาณ ตามลำดับ

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ที่มีค่าน้อยที่สุดจะแสดงถึงปัญหาที่มีความสำคัญที่สุด

ตารางที่ 19 แสดงลักษณะของปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิลำดับที่ 1 ลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3

ลำดับที่	ปัญหาที่เป็นอุปสรรค	ลักษณะของปัญหา
1	ปัญหาด้านบุคลากร	<ul style="list-style-type: none"> - จำนวนบุคลากรน้อยและไม่เพียงพอ ไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทั้งหมดได้ นอกจากนี้ ต้องทำงานทุกด้านและทุกกลุ่มของผู้มีปัญหา ทำให้การปฏิบัติงานด้านการป้องกันได้ไม่เต็มที่และไม่ต่อเนื่อง - การขาดความรู้ ความสามารถ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการทำงานป้องกันซึ่งเป็นการทำงานในเชิงรุก - การขาดบุคลากรมีความรู้เฉพาะทาง ส่วนใหญ่จะทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล หน่วยงานของเอกชนไม่มีบุคลากรที่เป็นมืออาชีพมาทำงานเต็มเวลา - ความเข้าใจของบุคลากรในการทำงานยังอยู่ในบริบทที่จำกัด เนื่องจากระบบการศึกษาที่ไม่เกื้อหนุนให้มีการพัฒนาความคิดเพื่อสังคม และทักษะที่พอเพียงในการทำงานกับเด็ก และผู้ด้อยโอกาส - มีตำแหน่งงานว่าง แต่ไม่มีคนที่มีความรู้ตรงกับงาน เช่น ไม่ความชำนาญเฉพาะด้าน - หน่วยงานไม่สามารถดำเนินการคัดเลือกบุคลากรได้เอง จึงทำให้ขาดบุคลากรที่มีทัศนคติที่ดี และขาดวิสัยทัศน์ต่อปัญหาของเด็ก - ขาดบุคลากรสหวิชาชีพบางสาขา เช่น นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ เนื่องจากเงินเดือนต่ำ - เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน บุคคลที่จะดำเนินเรื่องนี้ สมควรเรียนรู้เฉพาะทาง ทำหน้าที่ได้ครบถ้วน บางองค์กรที่มีข้อจำกัดทางงบประมาณ จึงไม่สามารถจับเรื่องนี้เป็นประเด็นหลักได้ ทั้งๆ ที่เห็นความรุนแรงปัญหา - บุคลากรควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และควรได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายสนับสนุนอย่างเต็มที่ จะทำให้ปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ และมีขวัญกำลังใจ - การพัฒนาคุณภาพและศักยภาพของบุคลากรด้านบริการสังคมและด้านกระบวนการยุติธรรมยังไม่ดีพอ

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ลำดับที่	ปัญหาที่เป็นอุปสรรค	ลักษณะของปัญหา
2	ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม	<ul style="list-style-type: none"> - การขาดกฎหมายคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็ก - การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ ทำให้สถาบันครอบครัวอ่อนแอ มีความเหลื่อมล้ำและช่องว่างที่เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน รัฐสวัสดิการก็ไม่สามารถพัฒนาในความช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องการลดต้นทุนทางงานบริการสังคม - การที่ผู้ใหญ่ถืออำนาจตนเองเป็นที่ตั้ง มากกว่าคำนึงถึงความต้องการของเด็ก - ระบบราชการ เป็นระบบงานที่มุ่งแต่พวกพ้องและตามผู้นำ คนขาดความนับถือตนเอง ปัญหาเหล่านี้มีมานาน ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องทำงานมากขึ้นโดยไม่จำเป็น - ความเชื่อความเข้าใจของคนในสังคมต่อการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็กที่ยังมองว่า เด็กเป็นสมบัติในบ้าน - ขนาดและความรุนแรงของปัญหา เป็นปฏิภาคโดยตรงกับความเจริญในทางเสื่อมของสังคม แต่ถ้าผู้บริหารประเทศไม่สามารถจัดโครงสร้างทางสังคมหรือคัดกรองสิ่งต่างๆ ที่จะนำมาเป็นองค์ประกอบของสังคมไทยได้อย่างดีแล้ว ก็คงไม่สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้เลย - การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมยังไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับ เมื่อมีการทอดทิ้งเด็ก - เนื่องจากเป็นองค์กรขนาดเล็ก การทำงานอยู่ในขอบเขตที่จำกัด - ความเจริญทางเทคโนโลยีและความเหลื่อมล้ำทางสังคม ทำให้เด็กบางคนหลงผิด จึงหันเข้าหาอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ หรือผู้ใหญ่ชักนำไปเกิดการทารุณกรรมเด็ก
3	ปัญหาด้านงบประมาณ	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีงบประมาณจากหน่วยงานโดยตรง ต้องแสวงหาจากหน่วยงานภายนอก บางหน่วยงานได้รับงบประมาณจากเงินบริจาค ไม่มีความแน่นอนตายตัว

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ลำดับที่	ปัญหาที่เป็นอุปสรรค	ลักษณะของปัญหา
3	ปัญหาด้านงบประมาณ	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีงบประมาณจ้างบุคลากร เพราะอยู่ในส่วนราชการ ซึ่งไม่เปิดโอกาสให้มีการจ้างบุคลากรใหม่ - ไม่มีการแยกงบประมาณเฉพาะ - หากได้รับการสนับสนุนทางด้านงบประมาณจากรัฐบาล จะทำให้ทำงานได้สะดวกมากยิ่งขึ้น - เรื่องการดำเนินงานคุ้มครองสิทธิเด็ก และการป้องกันการทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็ก เพิ่งได้รับความสนใจจากรัฐบาลในช่วงระยะเวลาไม่นานนัก ดังนั้น ในขณะนี้ ถึงแม้จะมีนโยบาย แต่การจัดสรรงบประมาณยังไม่พอกับภารกิจที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย - ถูกตัดงบประมาณจากรัฐบาล - การต้องพึ่งพิงเงินทุนต่างประเทศ และขาดการสนับสนุนจากรัฐบาล ทำให้แผนการทำงานไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง รัฐบาลควรจัดงบประมาณสนับสนุนการทำงานในเรื่องนี้ให้เอกชนได้ปฏิบัติตาม - ขาดปัจจัยด้านงบประมาณในการดำเนินการแก้ปัญหา โดยเฉพาะบุคลากรที่ทำงานด้านนี้

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ยการจัดลำดับความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพและสมควรนำมาใช้กับสังคมไทย

ลำดับที่	รูปแบบ	\bar{X}	SD	MIN	MAX
1	การจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก	3.30	1.83	1.0	8.0
2	การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	3.78	3.00	1.0	9.0
3	การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน	4.39	2.58	1.0	9.0
4	การจัดบริการการดูแลเด็ก รวมทั้งบริการสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมีจำนวนเพียงพอ	4.40	2.37	1.0	9.0
5	การจัดตั้งเครือข่ายหรือชมรมของกลุ่มผู้ปกครองเพื่อแลกเปลี่ยนคำแนะนำ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	5.12	1.99	1.0	9.0
6	การประสานงานขององค์กรต่างๆ เพื่อวางแผนงานด้านกิจกรรมในการป้องกันระดับปฐมภูมิให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน	5.26	2.90	1.0	9.0
7	การจัดโครงการฝึกทักษะให้เด็กในการป้องกันตนเอง	5.97	2.42	1.0	9.0
8	การจัดโครงการการเยี่ยมบ้าน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร	6.29	1.96	1.0	9.0
9	การจัดบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง	6.58	2.04	2.0	9.0

จากตารางที่ 20 พบว่า ตามความคิดเห็นของบุคลากรที่รับผิดชอบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กโดยตรง เกี่ยวกับรูปแบบของการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพและสมควรนำมาใช้ในสังคมไทย ลำดับที่ 1 คือ การจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก และลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 คือ การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้ และการจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน ตามลำดับ นอกจากนี้ รูปแบบที่บุคลากรที่รับผิดชอบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กโดยตรง เห็นว่ามีความเหมาะสมกับสังคมไทยน้อยที่สุด คือ การจัดบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ที่มีค่าน้อยที่สุดจะแสดงถึงปัญหาที่มีความสำคัญที่สุด

ตารางที่ 21 แสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพและสมควรนำมาใช้กับสังคมไทยลำดับที่ 1 ลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3

ลำดับที่	รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ	เหตุผล
1	การจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก	<ul style="list-style-type: none"> - การป้องกันควรเริ่มตั้งแต่ในครอบครัว - บิดามารดาและผู้ดูแลเด็กซึ่งอยู่ใกล้ชิดเด็ก ควรมีความรู้ความเข้าใจถึงธรรมชาติ ความต้องการและพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจของเด็กในแต่ละช่วง ย่อมทำให้เด็กได้รับการดูแลและมีพัฒนาการที่เหมาะสม - สามารถป้องกันมิให้บิดามารดาหรือผู้ดูแลเด็ก เป็นผู้กระทำทารุณหรือทอดทิ้งเด็ก รวมทั้งจะสามารถป้องกันเด็กในปกครองมิให้ถูกผู้อื่นกระทำทารุณได้ - ทำให้บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก มีความรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเองและเด็ก - ในบางครั้งบิดามารดาทราบถึงภัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น แต่ไม่ทราบวิธีหรือจะป้องกันได้อย่างไร หากได้รับความรู้และทักษะต่างๆ ทำให้บิดามารดา นำมาสอนหรือป้องกันบุตรหลานได้ - ส่งเสริมสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง แต่อาจทำได้ยาก เพราะอาจต้องทำเวลาที่บิดามารดาว่าง เขาอาจไม่ว่างพร้อมกัน และอาจไม่ยอมมาในวันหยุดของเขา - การทารุณกรรม การทอดทิ้งเด็ก มาจากบุคคลใกล้ชิด เช่น มารดาไม่พร้อมที่จะมีบุตร เมื่อมีแล้ว ถูกสามีทอดทิ้ง ก็ทอดทิ้งบุตรอีก ดังนั้น ควรให้ความรู้แก่บิดามารดาว่า ถ้าหากไม่พร้อม ก็ยังไม่ควรมีบุตร เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการทอดทิ้งเด็ก - เป็นรูปแบบการป้องกันที่ทำได้ง่าย ค่าใช้จ่ายไม่สูง - เป็นรูปแบบการรณรงค์ ที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายโดยตรง และใช้งบประมาณไม่สูงเกินไป

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ	เหตุผล
2	การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นการแก้ไขปัญหาความตึงเครียดในครอบครัว เมื่อครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ไม่เครียดเรื่องเงิน จะทำให้คุณภาพชีวิตและการดูแลบุตรดีขึ้น - เมื่อความต้องการขั้นพื้นฐานได้รับการตอบสนอง ย่อมง่ายต่อการจัดการกับปัญหาหรือเรื่องราวอื่นๆ - เศรษฐกิจ ความยากจน เป็นต้นเหตุของความรุนแรงในสังคมไทยที่อยู่ในยุคบริโภคนิยมทุกวันนี้อย่างแยกไม่ออก ถ้าครอบครัวมีรายได้ดีขึ้น ภาวะเครียดลดลง สถานการณ์คงจะดีขึ้น - เป็นปัญหาพื้นฐานที่ส่งผลกระทบต่อทุกด้าน - ปัญหาเศรษฐกิจก่อความเครียดให้คนเป็นอันดับแรกๆ เป็นสาเหตุให้เกิดการทารุณและการทอดทิ้งเด็กตามมา - บิดามารดาส่วนมากจะมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้ต้องทำงาน ไม่มีเวลาดูแลลูกหรือไม่สามารถหางานที่เหมาะสมกับตนเอง เพราะไม่มีช่องทาง ไม่มีโอกาส หรือไม่มีความรู้ - ให้ผู้ปกครองได้รู้ถึงการจัดสรรแบ่งส่วนของรายได้เพื่อให้เกิดความเพียงพอ การคิดถึงความพร้อมของตนเอง และครอบครัวก่อนจะมีบุตร
3	การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน	<ul style="list-style-type: none"> - ยุคสื่อไร้พรมแดน จึงจำเป็นต้องสร้างสื่อให้ทั่ว และน่าสนใจเพราะผู้คนเล่นสื่ออย่างมากมาย - การสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนเป็นสิ่งที่ควรทำ เพื่อให้ช่วยกันคุ้มครองเด็ก เพราะเรื่องนี้ เราจำเป็นต้อง one step ahead ของปัญหา จึงจะป้องกันได้ ต่างกับเรื่องอื่นที่มักจะทำ one step behind ก็ยังไม่เสียหายมาก - เป็นการรณรงค์ในวงกว้าง กระตุ้นให้มีจิตสำนึก มีความรู้ ความเข้าใจถึงการอบรมเลี้ยงดูและให้ความสำคัญแก่เด็กซึ่งควรกระทำอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ	เหตุผล
3	การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน	<ul style="list-style-type: none"> - หวังให้คนที่อ่านออกเขียนได้ได้รับทราบ แต่ภาพที่ออกมาควรสื่อความหมายจริงๆ เพื่อให้คนที่ไม่รู้หนังสือได้รับรู้ - หากประชาชนมีจิตสำนึก ตระหนักและเข้าใจปัญหานี้จะช่วยสอดส่องดูแล ช่วยเหลือและป้องกันปัญหานี้ได้ และยังสร้างจิตสำนึกร่วมกันในการช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก - ประหยัด สร้างความรู้เบื้องต้นได้ง่าย และในปัจจุบันขาดการทำสื่อด้านนี้ - สื่อต่างๆ สามารถเข้าถึงประชาชนได้ทั่วถึง รวดเร็วและสะดวกกว่ารูปแบบอื่น

ตารางที่ 22 แสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพและสมควรนำมาใช้กับสังคมไทยลำดับรองสุดท้ายและลำดับสุดท้าย

ลำดับ	รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ	เหตุผล
รองสุดท้าย	การจัดโครงการการเยี่ยมบ้านเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบนี้น่าจะเป็นกิจกรรมเสริมหากเปรียบเทียบกับรูปแบบกิจกรรมอื่น - การใช้บุคลากรจำนวนมากจึงเยี่ยมชมครบทุกครอบครัว - โอกาสพบสมาชิกทุกคนในครอบครัวเป็นไปได้น้อย - การเยี่ยมบ้านคงไม่สามารถเข้าไปส่งเสริมความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในครอบครัวได้ - ผู้เยี่ยมบ้าน ไม่มีทางโอกาสได้เห็นพฤติกรรมและปัญหาในครอบครัวที่แท้จริงได้
สุดท้าย	การจัดบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง	<ul style="list-style-type: none"> - การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ใช่การทำงานเชิงป้องกัน - การแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ - ผู้ที่อยู่ในปัญหาส่วนใหญ่ไม่โทรปรึกษา - ปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กไม่รุนแรงถึงขั้นต้องมีบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ - ครอบครัวระดับล่างของสังคมไทย ยังไม่ค่อยมีโทรศัพท์ใช้กันอย่างทั่วถึงทุกบ้าน - การเป็นบริการที่ซ้ำซ้อนกับบริการที่มีอยู่แล้วในสังคม - หากมีการจัดรูปแบบบริการอื่นครบถ้วน บิดามารดาสามารถดูแลเด็กให้มีพัฒนาการถูกต้องได้

ตารางที่ 23 แสดงค่าเฉลี่ยการจัดลำดับความสำคัญของสื่อที่สามารถโน้มน้าวให้คนในสังคมไทย
ตระหนักถึงการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ

ลำดับที่	รูปแบบของสื่อ	\bar{X}	SD	MIN	MAX
1	สื่อทางโทรทัศน์	1.49	1.26	1.0	9.0
2	สื่อทางวิทยุ	2.49	1.31	1.0	9.0
3	แผ่นโฆษณาที่ติดรถประจำทาง	4.70	1.99	1.0	8.0
4	โปสเตอร์	5.14	1.79	1.0	9.0
5	แผ่นพับ	5.77	2.35	1.0	9.0
6	การแสดงรูปแบบต่างๆ เช่น หุ่นกระบอก ละครเวที ลำตัด ลิเก เป็นต้น	5.84	2.20	1.0	9.0
7	สติ๊กเกอร์	5.90	1.49	2.0	9.0
8	หนังสือคู่มือ	6.04	1.93	2.0	9.0
9	ของแจกที่ผู้รับนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น ปากกา สมุดบันทึก หมวก เสื้อยืด เป็นต้น	7.61	1.87	3.0	9.0

จากตารางที่ 23 พบว่า สื่อทางโทรทัศน์ เป็นรูปแบบของสื่อที่องค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน ให้ความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 โดยเป็นรูปแบบของสื่อที่สามารถโน้มน้าวให้คนในสังคมไทยตระหนักถึงการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ส่วนรูปแบบของสื่อที่มีความสำคัญลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 คือ สื่อทางวิทยุ และแผ่น โฆษณาที่ติดรถประจำทาง ตามลำดับ

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ที่มีค่าน้อยที่สุดจะแสดงถึงปัญหาที่มีความสำคัญที่สุด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และ การประเมินของหน่วยงาน ปัญหาและรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสม รวมทั้งรูปแบบของสื่อที่มีประสิทธิภาพระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

ตารางที่ 24 ทดสอบค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยหมวดนโยบายของหน่วยงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาล และ องค์กรเอกชน

หมวดนโยบาย	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
หมวดนโยบาย	0.71	0.24	0.67	0.25	0.51	0.612
● การกำหนดเป้าหมาย						
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของบิดามารดาในเรื่อง พัฒนาการเด็ก และทักษะการเป็นบิดามารดา	0.90	0.30	0.83	0.38	0.71	0.482
- เพื่อเพิ่มการสื่อสาร การเชื่อมโยงทางอารมณ์ และความผูกพันระหว่างบิดามารดาและบุตร	0.90	0.30	0.72	0.46	1.49	0.148
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการความเครียดของ บิดามารดาที่มีบุตรที่อยู่ในวัยทารกและเด็กเล็ก	0.74	0.45	0.56	0.51	1.34	0.187
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการความเครียดของ บิดามารดาที่มีบุตรที่ต้องการการดูแลพิเศษ	0.71	0.46	0.56	0.51	1.08	0.284
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของบิดามารดาในการดูแล บ้านและการเลี้ยงดูบุตร	0.74	0.45	0.72	0.46	0.15	0.883
- เพื่อเพิ่มการให้ความช่วยเหลือจากกลุ่มเพื่อน และลดการแยกตัวจากสังคมของครอบครัว	0.74	0.45	0.61	0.50	0.95	0.348
- เพื่อเพิ่มบริการทางสุขภาพและสังคมให้เข้าถึง ได้ง่าย และบริการการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดสำหรับสมาชิกทุกคนในครอบครัว	0.48	0.51	0.44	0.51	0.26	0.795
- เพื่อส่งเสริมให้บิดามารดามีนงานทำ มีที่อยู่อาศัย ตลอดจนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย	0.58	0.50	0.78	0.43	-1.40	0.169
- เพื่อลดผลกระทบระยะยาวของการเป็นบิดามารดาที่ไม่มีคุณภาพ	0.74	0.45	0.78	0.43	-0.28	0.784

ตารางที่ 24 (ต่อ)

หมวดนโยบาย	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
● การจัดหาและ การใช้ทรัพยากร โดยจัดหาบุคลากร ที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมต่องานด้านการ ป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.52	0.51	0.72	0.46	-1.42	0.164
● การสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงาน อื่น	0.90	0.30	0.83	0.38	0.71	0.482
● การเผยแพร่ความรู้						
- โดยจัดทำเอกสารต่างๆ	0.68	0.48	0.61	0.50	0.46	0.647
- โดยประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อมวลชนต่างๆ	0.61	0.50	0.67	0.49	-0.37	0.714
- โดยจัดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป	0.65	0.49	0.56	0.51	0.61	0.545

*P < .05

จากตารางที่ 24 พบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดนโยบายในทุกด้าน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ตารางที่ 25 ทดสอบค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยหมวดแผนงานของหน่วยงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาล
และองค์กรเอกชน

หมวดแผนงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
<u>หมวดแผนงาน</u>	0.46	0.21	0.60	0.14	-2.59*	0.013
● การกำหนดวัตถุประสงค์การทำงานที่ชัดเจน	0.84	0.37	0.89	0.32	-0.48	0.637
● การวางแผนงาน						
- แบ่งตามระยะเวลา	0.71	0.46	0.61	0.50	0.70	0.488
- แบ่งตามพื้นที่ปฏิบัติงาน	0.29	0.46	0.56	0.51	-1.86	0.069
- แบ่งตามกลุ่มประชากร	0.77	0.43	0.72	0.46	0.40	0.691
● การวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ ระดับปฏิบัติงาน						
- ด้านจำนวนบุคลากร	0.35	0.49	0.61	0.50	-1.76	0.085
- ด้านการจัดสวัสดิการ	0.26	0.45	0.83	0.38	-4.58**	0.000
- ด้านการพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะใน การทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.61	0.50	0.89	0.32	-2.11*	0.040
● การวางแผนงานด้านงบประมาณที่ใช้ในการทำงาน ด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.32	0.48	0.83	0.38	-3.88**	0.000
● การวางแผนงานด้านการสร้างเครือข่ายและ ประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ	0.81	0.40	0.89	0.32	-0.74	0.462
● การวางแผนงานด้านการจัดตั้งทีมสหสาขา- วิชาชีพในหน่วยงาน โดยเป็นบุคลากรจาก สาขาต่างๆ ดังนี้						
- นักจิตวิทยา	0.42	0.50	0.28	0.46	0.98	0.332
- นักสังคมสงเคราะห์	0.65	0.49	0.72	0.46	-0.54	0.588
- พยาบาล	0.39	0.50	0.17	0.38	1.62	0.111
- แพทย์	0.55	0.51	0.28	0.46	1.86	0.069
- นักกฎหมาย	0.16	0.37	0.28	0.46	-0.96	0.340
- สาขาอื่นๆ	0.39	0.50	0.28	0.46	0.76	0.449

ตารางที่ 25 (ต่อ)

หมวดแผนงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
● การวางแผนงานด้านการเผยแพร่ความรู้ด้าน การป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.52	0.51	0.83	0.38	-2.29*	0.026
● การวางแผนงานด้านขั้นตอนการปฏิบัติงาน						
- วิเคราะห์ความรุนแรงของปัญหา	0.55	0.51	0.78	0.43	-1.62	0.113
- ค้นหากลุ่มเสี่ยง	0.48	0.51	0.56	0.51	-0.48	0.637
- พิจารณาหาวิธีลดอุบัติเหตุหรือความชุก ของปัญหา	0.42	0.50	0.78	0.43	-2.54**	0.014
- ประเมินประสิทธิภาพของการแทรกแซง รูปแบบต่างๆ	0.35	0.49	0.50	0.51	-0.99	0.329
- ใช้กลวิธีในการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มี ประสิทธิภาพ	0.42	0.50	0.78	0.43	-2.54*	0.014

*P < .05, **P < .01

จากตารางที่ 25 พบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดแผนงานด้านการจัดสวัสดิการของบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงาน ด้านงบประมาณ และด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานในขั้นของการพิจารณาหาวิธีลดอุบัติเหตุหรือความชุกของปัญหา ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดแผนงานด้านการพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะของบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงานในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ ด้านการมีบุคลากรที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์ในหน่วยงานเพียงพอกับความต้องการ ด้านการเผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ และด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานในขั้นของการใช้กลวิธีในการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพ และภาพรวมหมวดแผนงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 26 ทดสอบค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยหมวดการปฏิบัติงานของหน่วยงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาล และองค์กรเอกชน

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
<u>หมวดการปฏิบัติงาน</u>	0.48	0.22	0.65	0.18	-2.63*	0.011
● กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำใน ระดับสังคม						
- จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้และวิธีป้องกัน ระดับปฐมภูมิ	0.52	0.51	0.61	0.50	-0.63	0.529
- เอกสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก	0.32	0.48	0.44	0.51	-0.84	0.404
- เอกสารเกี่ยวกับการทอดทิ้งเด็ก	0.23	0.43	0.39	0.50	-1.21	0.232
- เอกสารอื่นๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการป้องกัน ระดับปฐมภูมิ	0.42	0.50	0.44	0.51	-0.17	0.868
- ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข่าวสารทางสื่อ ต่างๆ	0.58	0.50	0.78	0.43	-1.40	0.159
- ส่งเสริมให้มีบริการการดูแลเด็กเพียงพอ	0.52	0.51	0.78	0.43	-1.84	0.072
- จัดให้มีบริการทางสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมี จำนวนเพียงพอ	0.42	0.50	0.50	0.51	-0.54	0.593
- ป้องกันการตั้งครกโดยไม่พึงปรารถนา	0.45	0.51	0.50	0.51	-0.32	0.750
- ส่งเสริมให้คนในสังคมตระหนักถึงคุณค่าเด็ก	0.87	0.34	0.94	0.24	-0.81	0.423
- รณรงค์ให้มีการเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกวิธี	0.81	0.40	0.89	0.32	-0.74	0.462
- ปรับปรุงวิธีการการรักษาปัญหาทางจิตใจ รวมทั้ง ปัญหาที่เกิดจากการติดสารเสพติดและสุรา	0.45	0.51	0.44	0.51	0.05	0.962
- ขยายและปรับปรุงการประสานงานของบริการ ทางสังคมต่างๆ	0.68	0.48	0.56	0.51	0.84	0.404
- ส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	0.52	0.51	0.78	0.43	-1.84	0.072
- ผลักดันให้มีกฎหมายคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	0.61	0.50	0.78	0.43	-1.18	0.244
- ให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไป เกี่ยวกับสิทธิของเด็ก และบทลงโทษผู้กระทำ ทารุณและทอดทิ้งเด็ก	0.26	0.45	0.56	0.51	-2.14*	0.038

ตารางที่ 26 (ต่อ)

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
- การให้ความรู้แก่ประชาชนในการช่วยเหลือเด็ก อื่นในชุมชน	0.45	0.51	0.78	0.43	-2.30*	0.026
- สร้างสวนสาธารณะเพื่อเป็นสถานที่ผ่อนคลาย ความเครียดและเป็นศูนย์รวมในการทำกิจกรรม ของครอบครัว	0.06	0.25	0.44	0.51	-2.95**	0.007
- จัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทักษะในการ แก้ปัญหา	0.68	0.48	0.78	0.43	-0.74	0.464
● กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำ ในระดับครอบครัว						
- จัดโครงการฝึกทักษะให้แก่เด็กในการป้องกัน ตนเอง	0.19	0.40	0.56	0.51	-2.75**	0.008
- ช่วยเหลือให้บิดามารดาได้รับปัจจัยที่จำเป็นต่างๆ	0.42	0.50	0.67	0.49	-1.68	0.009
- จัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก เกี่ยวกับพัฒนาการ ความปลอดภัย การฝึก ระเบียบวินัย และพฤติกรรมของเด็ก	0.74	0.45	0.83	0.38	-0.73	0.470
- จัดสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมระหว่างบิดามารดา และบุตรเพื่อให้ได้อยู่ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์กัน	0.13	0.34	0.72	0.46	-5.15**	0.000
- เพิ่มเครือข่ายการประสานงานและการผสม- ผสานบริการที่จำเป็นสำหรับครอบครัว	0.58	0.50	0.78	0.43	-1.40	0.169
- จัดโครงการการเยี่ยมบ้าน	0.52	0.51	0.83	0.38	-2.29*	0.026
- จัดบริการฉุกเฉินเพื่อให้ความช่วยเหลือบิดา มารดาตลอด 24 ชม.	0.13	0.34	0.28	0.46	-1.29	0.203
- ให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่มีปัญหาการติด สารเสพติดและปัญหาการทำร้ายร่างกายและ จิตใจของกลุ่มสมรส	0.45	0.51	0.33	0.49	0.80	0.427
- ดูแลเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการถูกระงับทำทารุณ แทนครอบครัวชั่วคราว	0.39	0.50	0.61	0.50	-1.52	0.135

ตารางที่ 26 (ต่อ)

หมวดการปฏิบัติงาน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
- สร้างความเข้มแข็งในการติดต่อเชื่อมโยง และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างสถาบัน ครอบครัวและชุมชน	0.45	0.51	0.56	0.51	-0.69	0.493
- สร้างเครือข่ายระบบการให้ความช่วยเหลือต่างๆ ระหว่างครอบครัวและชุมชน	0.42	0.50	0.50	0.51	-0.54	0.593
- ปลุกจิตสำนึกให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญ ของการเป็นบิถามารดาที่มีคุณภาพ	0.61	0.50	0.89	0.32	-2.11*	0.040
● การสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วย- งานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงาน	0.77	0.43	0.83	0.38	-0.49	0.629
● การพัฒนาบุคลากรโดยส่งเข้าร่วมการฝึกงาน การสัมมนา การดูงาน ที่เกี่ยวกับการป้องกัน ระดับปฐมภูมิ	0.87	0.34	0.89	0.32	-0.18	0.857

*P < .05, **P < .01

จากตารางที่ 26 พบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคม คือ การสร้างสวนสาธารณะเพื่อเป็นสถานที่ผ่อนคลายความเครียดและเป็นศูนย์รวมในการทำกิจกรรมของครอบครัว และด้านกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับครอบครัว ได้แก่ การจัดโครงการฝึกทักษะให้แก่เด็กในการป้องกันตนเอง และการจัดสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมระหว่างบิถามารดาและบุตรเพื่อให้ได้อยู่ร่วมกัน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคม ได้แก่ การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไป การให้ความรู้แก่ประชาชนในการช่วยเหลือเด็กอื่นในชุมชน และด้านกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับครอบครัว คือ การจัดโครงการการเยี่ยมบ้าน และการปลุกจิตสำนึกให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นบิถามารดาที่มีคุณภาพ และภาพรวมหมวดการปฏิบัติงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 27 ทดสอบค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยหมวดการประเมินของหน่วยงาน ระหว่างองค์กรรัฐบาล และองค์กรเอกชน

หมวดการประเมิน	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
หมวดการประเมิน	0.37	0.28	0.69	0.26	-4.00**	0.000
● การประเมินบุคลากร						
- ด้านความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.23	0.43	0.67	0.49	-3.32**	0.002
- ด้านเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.23	0.43	0.67	0.49	-3.32**	0.002
- ด้านทักษะเกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ	0.23	0.43	0.61	0.50	-2.86**	0.006
● การประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร						
- โดยบุคลากรภายในองค์กร	0.58	0.50	0.94	0.24	-3.44**	0.001
- โดยบุคลากรภายนอกองค์กร	0.16	0.37	0.56	0.51	-3.10**	0.003
● การประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ที่ หน่วยงานจัดขึ้น						
- พิจารณาจากรายงานของบุคลากรภายในองค์กร	0.58	0.50	0.89	0.32	-2.34*	0.024
- จัดประชุมบุคลากรภายในองค์กร	0.68	0.48	0.94	0.24	-2.62*	0.012
- จัดประชุมหรือสัมมนา และเชิญบุคคลภายนอก เข้าร่วมด้วย	0.42	0.50	0.56	0.51	-0.91	0.368
- พิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมกิจกรรม	0.58	0.50	0.89	0.32	-2.34*	0.024
- เชิญหน่วยงานภายนอกเข้ามาตรวจสอบการ ดำเนินการ	0.13	0.34	0.50	0.51	-2.73*	0.011
- ทำการวิจัยประเมินผล	0.29	0.46	0.39	0.50	-0.70	0.488

*P < .05, **P < .01

จากตารางที่ 27 พบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดการประเมินด้านการประเมินความรู้ เจตคติและทักษะของบุคลากรเกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ และด้านการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร โดยบุคลากรภายในและภายนอกองค์กร ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของหมวดการประเมินด้านการประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ที่หน่วยงานจัดขึ้น โดยการพิจารณาจากรายงานของบุคลากรภายในองค์กร โดยการจัดประชุมบุคลากรภายในองค์กร โดยการพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมกิจกรรม และโดยการเชิญหน่วยงานภายนอกเข้ามาตรวจสอบการดำเนินการ ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 28 ทดสอบค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยการมีบุคลิกกรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานเพียงพอกับความต้องการ ระหว่างองค์กรรัฐบาลและ องค์กรเอกชน

การมีบุคลิกกรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน เพียงพอกับความต้องการ	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
● การมีบุคลิกกรสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน เพียงพอกับความต้องการ						
- การมีนักจิตวิทยาเพียงพอ	0.45	0.51	0.33	0.49	0.80	0.427
- การมีนักสังคมสงเคราะห์เพียงพอ	0.32	0.48	0.67	0.49	-2.43*	0.019
- การมีพยาบาลเพียงพอ	0.42	0.50	0.33	0.49	0.59	0.561
- การมีแพทย์เพียงพอ	0.48	0.51	0.44	0.51	0.26	0.795
- การมีนักกฎหมายเพียงพอ	0.35	0.49	0.9	0.50	-0.23	0.816

*P < .05

จากตารางที่ 28 พบว่า ค่าเฉลี่ยของการมีนักสังคมสงเคราะห์ในหน่วยงานเพียงพอกับความต้องการระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 29 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความสำคัญของปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการ
ทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ระหว่างองค์กร
รัฐบาลและองค์กรเอกชน

ปัญหา	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ปัญหาด้านบุคลากร	2.06	2.05	2.58	1.56	-0.92	0.392
2. ปัญหาด้านการบริหารงาน	3.83	1.74	5.69	1.31	-3.91**	0.000
3. ปัญหาด้านงบประมาณ	4.30	1.80	4.03	1.63	0.52	0.603
4. ปัญหาด้านกรรมการและผู้บริหาร	5.70	1.56	6.72	1.83	-2.06*	0.045
5. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมหรือโครงการ	5.30	1.86	4.94	1.50	0.69	0.496
6. ปัญหาด้านการติดตามประเมินผล	5.43	2.13	5.64	1.44	-0.36	0.719
7. ปัญหาด้านการร่วมมือประสานงาน	4.00	2.32	4.69	1.72	-1.10	0.277
8. ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม	5.37	2.54	1.86	1.60	5.25**	0.000

*P < .05, **P < .01

จากตารางที่ 29 พบว่า ค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการบริหารงาน ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม และปัญหาด้านกรรมการและผู้บริหาร ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

ตารางที่ 30 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน

รูปแบบ	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD			
1	การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน	4.48	2.62	4.22	2.58	0.34	0.736
2	การจัดบริการการดูแลเด็ก รวมทั้งบริการสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมีจำนวนเพียงพอ	4.09	2.33	4.92	2.40	-1.17	0.246
3	การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	3.74	2.98	3.83	3.13	-0.10	0.919
4	การจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก	2.90	1.68	3.97	1.92	-2.03*	0.048
5	การจัดโครงการฝึกทักษะให้เด็กในการป้องกันตนเอง	6.06	2.45	5.80	2.42	0.36	0.722
6	การจัดตั้งเครือข่ายหรือชมรมของกลุ่มผู้ปกครองเพื่อแลกเปลี่ยนคำแนะนำ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	5.39	1.69	4.67	2.40	1.23	0.224
7	การจัดโครงการการเยี่ยมบ้าน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร	6.39	1.75	5.86	2.30	0.90	0.371
8	การจัดบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง	6.45	1.98	6.81	2.19	-0.58	0.565
9	การประสานงานขององค์กรต่างๆ เพื่อวางแผนงานด้านกิจกรรมในการป้องกันระดับปฐมภูมิให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน	5.45	3.03	4.92	2.72	0.62	0.540

*P < .05

จากตารางที่ 30 พบว่า ค่าเฉลี่ยของรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ในเรื่องการจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก ระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 31 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยของรูปแบบของสื่อ ระหว่างองค์กร
รัฐบาลและองค์กรเอกชน

รูปแบบของสื่อ	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		ค่า t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1 แผ่นพับ	5.77	2.21	5.75	2.63	0.03	0.973
2 การรณรงค์ทางวิทยุ	2.16	0.64	3.06	1.89	-1.94	0.067
3 หนังสือคู่มือ	6.13	1.77	5.89	2.24	0.42	0.680
4 สติกเกอร์	6.00	1.59	5.72	1.31	0.63	0.534
5 โปสเตอร์	5.16	1.77	5.11	1.87	0.09	0.926
6 การแสดงรูปแบบต่างๆ เช่น หุ่นกระบอก ละครเวที ลำตัด ลิเก เป็นต้น	6.19	2.29	5.22	1.96	1.51	0.138
7 สื่อทางโทรทัศน์	1.23	0.62	1.94	1.86	-1.59	0.129
8 แผ่นโฆษณาที่ติดรถประจำทาง	4.61	1.87	4.86	2.22	-0.42	0.678
9 ของแจกที่ผู้รับนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น ปากกา สมุดบันทึก หมวก เสื้อยืด เป็นต้น	7.71	1.87	7.44	1.91	0.48	0.636

*P < .05

จากตารางที่ 31 พบว่า ค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยของรูปแบบของสื่อ ระหว่างองค์กรรัฐบาลและ
องค์กรเอกชน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ